

(המשך מעמוד 15)

עובדה: כשמוכונות התקלקלה, שכרו לו מיד מכונית אחרת. כל דרישותיו מתמלאות מיד, ואפילו פייר בראסר מעריץ אותו בחשאי. בראסר הגיע להסרטה באחת-עשרה כבר קר. הוא הקיא קצת והתחיל לעבוד. מסתבר שהוא שוכח את כל מה ששחה, ברגע שהי מצלמות נחות עליו. רגע לפני שהגיע לטח ההסרטה, חיבק בתוקפנות את מוכירת-הפרז' דוקציה שהובילה אותו במכונית, והודיע לה: "את מטומטמת, אבל נחמדה." הוא חיבק אותה כל-כך חזק שכמעט גרם לה לתאונה. רגע לאחר-מכן הפך לאבי-משפחה, דמות פאטריאכלית רצינית, מבלי שהמעבר יורגש כלל בפניו.

אחר-כך הודיע לכולם שהוא התאהב. "בנוף של סדום", הסביר. "כי זה כמו ציור של ברנאר ביפה." הוא התאהב חוץ מזה גם בפועל-סדום, ונכנס איתם לשיחות ארוכות. אחרי שסיים את תפקידו צנח ונרדם.

"זה טוב שתתינוק ישן", שמח גולן, "כל זמן שהוא ישן — הוא בכלל לא שר" תה".

יום ההסרטה הסתיים, פייר בראסר התעורר, הוריד את נעלו מעל רגלו, הצמיד אותה לאוזנו וצעק: "הלו, פאריז, כאן פייר בראסר." בעדינות רבה הפסיקו את שיחת-החזק שלו, הגיעו את הטלפון המאול-תר לרגלו, הכניסו אותו למכונית, והובילו אותו אל דירתו הארעית בסדום.

★ ★ ★

צבטות לאשת לוט

רעב אירגן בני כהן מסיבה לכבוד הצוות, לכבוד עיתונאיה-החזק, ולכבוד כל המעוניינים. המסיבה נערכה במאהל-בדואי בבאר-שבע. הצוות נסע לשם בשי"רה. כולם היו שם, אפילו גילה אלמגור עם מגפי עור וז'אקט עור ומיכה כגן. רק פייר בראסר ושמוליק קראוס איחרו.

במאהל היה שמחה. כמה ערבים ניגנו ב"כלי-נגינה, המסובים שוחחו וצחקו בקולות רמים, וכולם חיכו לאוכל. האוכל התאחר. מישהו אמר שהשנה שנת-בצורת, ושום אוכל לא יגיע. מישהו הציע ללכת למסעדה. ואז הופיעו המארחים עם סירים גדולים

פורטונה ניתנת אוטומטית למעריץ אהבה לאשת לוט

מלאים בבשר ומטעמים. המנגנים ניגנו, הארכלים זללו, ובאותו רגע הגיעו למקום גם שני הבנים האובדים, פייר בראסר ושמוליק קראוס.

מתברר שפייר ושמוליק הפכו ללידיים-בגוש במשך זמן ההסרטה. הם מתנהגים בהתאם לתפקידים בסרט כמו אב ובנו. זאת הסיבה ששמוליק, כמו בן טוב, הכניס את אביו למכוניתו הפרטית, הסיע אותו במירות של למעלה ממאה קילומטר, והביא אותו ישירות אל המסיבה. בראסר השתוקק ללכת לשם, כי שמע שאצלם יקבל חשיש. אבל כשהגיע למקום הבין מיד שלא יקבל שום חשיש.

קחו ממני את המשוגע הזה, צעק כשרק הגיע למאהל. הוא הסתכל מסביבה, התיישב על שרפרף קטן, ואז פתאום קם והכריז: "נמאס לי כל הרעש הזה וכל הליכולך הזה, האוכל הזה. אני רוצה ללכת מכאן." מארחיו נשארו פעור-פה. הוא לא שמלכ אליהם ויצא משם.

"עכשיו אני רוצה לאכול משהו", אמר

התיישבה מיד לצידו. היא הביאה לו אוכל, האכילה אותו בכפית, ניגבה את פיו במפית, ולבסוף החליטה לקחת אותו לחדרה על מנת לרפא את כאבי-השיניים שלו. אנשי-הצוות ניסו לרמוז לשחקן שצריך להגיע עוד הלילה לסדום, אבל הוא סירב בתוקף להבין את הרמז. באחת-עשרה בלילה צעד כושל לעבר מכוניתו, כשהוא נתמך בבלה ספיבאק מצד אחד, ובעיזרים נאמנים של הצוות, מצד שני, והמכונית נסעה לבית-דובינר ברמת-גן, שם מתגוררת הסופרת מרפאת-השיניים. בבית-דובינר מצא בראסר לא רק רפואות נגד כאבי-שיניים, אלא גם קהל שומעים. משפחת דובינר התעוררה, ובראסר ניצב שם מתנווד, באמצע דירתם, ודיקלם בפניו הם קטעים משקספיר, מתובלים בהרצאות על תיאסרון ועל החיים בכלל.

הוא קיבל מידותיו החדשה טיפול-שיניים ויצא מן הכלל, ובשתי-עשרה בלילה החליט לקחת את הפמליה שלו, ולנסוע לסדום.

★ ★ ★

פרחים בעיניים

הכבוק שנסע בחברתו במכונית שיפר את מצב-שיניו ומצב-רוחו של בראסר, וכשהמכונית הגיעה לבאר-שבע, עצר אותה, והודיע לאנשי-הצוות: "מאנויה! למי שלא הבין הוא פירט: אני רוצה לאכול אני רעב."

השעה היתה שתיים וחצי אחר-הצות. בארבע ישנה שנת-ישרים, המסעדות, החנויות וכל מה שיש בה, היו סגורים לגמרי. "יש פה בית זונות?" התעניין בראסר, והמשיך לצעוק בקול רעב: "שפתחו לי את בית הזונות! אני מוכרח לאכול משהו!"

המכונית עצרה בחריקה ליד מספר חיילים, ואנשי-הצוות הממושעים שאלו אותם איפה יש בסביבה בית-זונות, שאפשר לאכול בו. החיילים לא הבינו את השאלה, אבל רצו לדעת מה מחפש התרח הזקן הזה בבית זונות.

לא היתה ברירה אלא לקחת את התרח הזקן הזה למלון נאות-חדבר. מרקו תורג'מן רץ לבית-המלון, והודיע שהשחקן-הכוכב-הדגול-פייר-בראסר עומד להגיע.

הוא עוד לא הספיק לסיים את המשפט, והשחקן הדגול בכבודו ובעצמו נכנס למלון. הוא היה פרוע מאיד, מתנווד מאיד, ונודף ריח-שיכר. "מה פתאום פייר בראסר?" שאל פקיד הקבלה. "זה סתם שיכור."

פייר בראסר לא נעלב. הוא דיקלם לפקיד דיקלומים ארוכים בשפות שונות, ודרש מינו אוכל כאותן השפות. אבל מרקו, השליח הנאמן, תיכף הבין שלא מתייחסים לשחקן שלו בכבוד הראוי, ולכן לקח אותו אל מיטבח והכין לו כמעט-במירודיו לחם בחמי אה. אחד העובדים הכין קפה, פייר בראסר הסתכל על ההכנות בהתעניינות, ואז דרש קוניאק.

הביאו לו קוניאק. הוא מילא את כוסו במשקה החריף, הוסיף אליו, לשם נימוס, קצת קפה, טעם לשם נימוס פרוסת-לחם, ומילא את כוסו בקוניאק.

הוא יצא מהמיטבח במצב חביב מאיד. הוא הצליח להגיע אל אמצע אולם-ההמתנה, נעמד שם והתחיל לצעוק: "אני היטלר, אני היטלר!" הייתי פעם היטלר, הוא הסביר, "ב"הצגה", הוא הוסיף. מהיטלר הוא עבר למלך ליר ומהמלך ליר להמלט ולאחולו. אבל כשראה שלא מבינים אותו, לקח כמה פרחים מצננת שעמדה במקום, הכניס אותם מתחת למשקפיו, וביקש מאנשי הצוות שלו שיוכיחו לו אותו אל המכונית, כי הוא לא רואה היטלר.

אבל למכונית אי-אפשר היה להוביל אותו. הוא סירב לזוז ממקומו, והמשיך בכל-תוקף לדקלם את דיקלומיו בפני הקירות החשופים. הוחלט להשאיר אותו במלון.

מרקו ועוזריו סחבו אותו לאחד החדרים, והוא נרדם שם על המקום.

★ ★ ★

שיחת-חזק תוך נעז

ביום הרביעי התחילה ההסרטה. הסצנה הראשונה היתה סצינת המכות בין שמו-ליק למייק מרשל. שמוליק גילה זה עתה שמייק התעלס באהבים עם אחותו, נתקף ב"זעם איום והחליט להרוג אותה. הסצינה הצליחה למעלה מן המשוער. שמוליק התגלה כשחקן כל-כך מוכשר, שיגולן החליט להגדיל לו את התפקיד. בכלל, שמוליק קראוס השתנה להפליא. הוא כבר לא סתם שמוליק קראוס. הוא כבר סוכב.

תחרונים

הדוגמה הישנה...

הדוגמה החדשה

חווה של היום לובשת תחרונים. תחרונים — ההתקדמות המעניינת ביותר בתחומי נשים מאז עלה התאנה של חווה.

תחרונים — תחנות חרה אכסקליסיביים מהלנקה * סטרץ' של סברניה, בתכלת, אדום לבן, צבע-עור, ורוד, צהוב-לימון, שחור, לילך וכחול כהה. מיוצר מ-100% חוטי הלנקה *.

התפנקי נא עם סברניה.

* חוטי הלנקה מיוצרים על ידי חבי הברלון בע"מ ישראל ברשותה הבלעדית של חברת הברליין, שוויצריה.

שם לבניסון אילון הקלן